

сестри. Майката се запретнала да изхрани и облѣче децата, което не било лесно въ градъ като Шуменъ, препълненъ съ турци, евреи, гърци и други чужденци. Скоро майката изгубила силитѣ си, и децата останали въ нужда. За добра честь, голѣмата сестра на Добри била оженена за единъ твърде заможенъ търговецъ, и той се съгласилъ да помага на малкитѣ сираци. Така Добри прекаралъ детинство и постѣпилъ въ българското училище, което не било килийско, черковно, като на други мѣста, ами наредено като Габровското Априловско училище. Когато стигналъ 13 години (въ 1846 г.), Добри постѣпилъ въ класното училище, въ което билъ учителъ Сава Филаретовъ отъ Жеравна, училъ въ Русия и билъ много образованъ човѣкъ. При него дошелъ за учителъ и другъ образованъ българинъ на име Сава Доброплодни отъ Сливенъ. Дватама учители наредили добра програма въ училището, поставили за изучаване български езикъ, смѣтане, география, обща история, естествена история, гръцки и турски езици. Ученицитѣ се зарадвали отъ тѣзи занимливи предмети, отъ които добивали по-голѣми и по-поучителни знания и тѣй развивали своя умъ и своята паметъ.

Начало на българската музика въ Шуменъ

Когато Добри Войниковъ и неговитѣ другари-ученици станали 15—16 годишни момци, тѣ започнали да се интересуватъ отъ музика, веселби, забави и други. Разбира се, че въ Шуменъ тѣ не чували друга музика, освенъ турски тѣпани, крѣсливи зурни, изтъркани цигулки, дайрета и тамбури. За щастие, въ 1849 година въ Шуменъ се преселили до 2000 души полски и унгарски войници, които въ Унгария, като не желяели да паднатъ роби, избѣгали въ Турция и били настанени въ Шуменъ. Турцитѣ имъ взели орѣжието и имъ казали да се прехранватъ, кой съ каквото може. Младитѣ поляци и маджари се заловили на работа. Едни били му-